

[Boligministeren.]

view i dagbladet Aktuelt den 6. marts 1972 i forbindelse med diskussionen med hr. Hans Halvorsen. Han siger:

„Vist hetzes der imod det sociale byggeri, og jeg vil gerne sige, at Herningrapporten har været et uheldigt udgangspunkt for den sidste tids diskussion, da der er tale om ret usammenlignelige eksempler.“

Jeg henviser til, at det var hr. Hastrup, der drog Herningrapporten ind i debatten ved første behandling af de forslag, vi i dag har til anden behandling.

Jeg er helt enig i, som det anføres i betænkningen, at ansvaret for udlejningen af de almennyttige selskabers boliger ikke ensidigt kan pålægges staten. Det er jo også fremhævet her under debatten i dag. De almennyttige selskaber og kommunerne, som også er med til at sikre byggeriets finansiering, har så absolut — det vil jeg gerne understrege — et selvstændigt ansvar for, om der er behov for det byggeri, der sættes i gang. Når det er sagt, må man imidlertid også erkende, at staten har et medansvar. Staten har gennem sine tilsagn om statsgaranti og rentesikring været med til at godkende byggeriets iværksættelse, staten kan derfor heller ikke uden videre sige sig fri for medansvar ved løsningen af de problemer, som udlejningsvanskelighederne rejser.

Det siges i betænkningen fra KVR-partierne, at en stor del af det almennyttige byggeri, der nu har udlejningsvanskeligheder, i kraft af lejlighedsstørrelser, udførelse og udstyr har en karakter, der ikke tager sigte på at dække sociale behov og derfor ikke kan begrunde yderligere statssubsidier. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det byggeri, der nu er til udlejning, er jo byggeri, der er sat i gang under den tidligere regering, og dermed må ansvaret vel også ligge dér.

Allerede den tidligere regering var jo klar over, at der var udlejningsproblemer, som man ved særordninger måtte være med til at løse. Jeg tænker i denne forbindelse på den driftslåneordning, som min forgænger gennemførte på basis af genudlejningsbidragene i det almennyttige byggeri. Denne ordning kunne efter sit begrænsede omfang ikke løse problemerne, men den tidligere regering var ikke inden sin afgang kommet

med forslag eller havde truffet foranstaltninger til en mere bred imødegåelse af det almennyttige byggeris problemer f. eks. med henblik på nedbringelse af byggeudgifterne. Der er nu fremsat tanker om at løse vanskelighederne, ikke som af regeringens foreslået med forbedringer af rentesikringsordningen, øgede driftslån og forbedret boligsikring, men ved at lade staten og kommunerne overtage det tab, der opstår ved, at boligerne står ledige i en periode, indtil de kan lejes ud. Jeg forstår på disse tanker, at man regner med, at ejendommene, hvis selskaberne ikke selv kan bære tabet — og det vil være i de færreste tilfælde — så må opgå til det offentlige. Der tænkes formentlig på en kommunal overtagelse af ejendommene, men jeg savner i forslagene en mere konkret præcisering af, hvordan man forestiller sig tabene skal opgøres. En opgørelse må nødvendigvis foretages, hvis staten skal være med til at dække tabet. Jeg har gjort mig visse forestillinger om, hvordan en sådan ordning kunne tænkes gennemført, og hvorledes den i givet fald ville belaste det offentlige. Ordningen kunne vel tænkes tilrettelagt således, at staten og kommunen i fællesskab dækkede det driftstab, der lides ved, at ejendommene ikke udlejes, det vil sige et beløb svarende til lejen af de ikke-udlejede lejligheder. Antallet af ikke-udlejede lejligheder i det almennyttige byggeri kan for tiden anslås til op imod 5.000, lejetabet ved den lejermasse vil skønsmæssigt ligge på 75 mill. kr. Bliver antallet af ledige lejligheder større, vil lejetabet stige tilsvarende. Tænker man sig, at antallet af ledige lejligheder f. eks. vil vokse til 10.000 lejligheder, hvad der jo ikke var utænkeligt i denne situation, ville det årlige driftstab efter denne beregning blive omkring 150 mill. kr. En ledighed af denne størrelsesorden er jo ikke utænkelig, og hvis der ikke gennemføres øget støtte til det almennyttige byggeri, så er det endda højst tænkeligt, at en sådan størrelsesorden af ledige lejligheder vil komme i betragtning.

Efter den tankegang, der ligger bag oppositionens forslag, nemlig at få taget toppen af de for høje byggeudgifter, de byggeudgifter, der belaster lejen, kunne man forestille sig at tilvejebringe en ligevægt imellem lejen og udlejningsmulighederne ved at nedskrive anskaffelsessummerne, således at anskaffel-